

и слушаха. Но не се мина много, и тѣ зеха да шаватъ, почнаха да се мърдатъ, протягатъ, свиватъ и махатъ нозѣтъ. Тишината се наруши и чуха се кикотения, смѣхове, приказки и подигравки. Забѣлѣжихъ, че и къмъ учителя не се отнасятъ добръ. Когато моитѣ родители ме изпращаха на училище, поржчаха ми да бѣда послушенъ, покоренъ, прилеженъ и да уважавамъ учителя. Обаче другитѣ така не правѣха; тѣ нарочно си изтърваха лирата, или пѣкъ дрънкаха, ужъ „безъ да щатъ“, и така си правѣха разни смѣхории. Азъ се почувдихъ, защо правятъ тѣ така. Съгледахъ дори, че най-добръ облѣченитѣ дѣца, сигурно синове на богати родители, бѣха най-немирни. Имаше едно момче, което гледаше постоянно къмъ мене и се кикотѣше. По едно врѣме то зе дѣската си, върху която съ пиесець написа нѣщо, па ми го изпрати да го прочета. Азъ се страхувахъ да погледна, що е написано, да не види и се разсърди учительтъ. Но при всичко това, не се стѣрпѣхъ. Любопитенъ да узная, какво е написано, азъ хвърлихъ око и прочетохъ тѣзи думи:

„Бърже да ми кажешъ, кой шивачъ ти е шилъ хиттона, та и азъ още тая вечеръ да си поржчамъ такъвъ хубавъ хиттонъ“

Евфорионъ.

Страшно се смутихъ. Какво му правя сега, та се подиграва съ хитона ми! Азъ виждамъ, че намѣтката ми наистина не е добра, но пѣкъ прилично ли е да се подиграватъ богатитѣ дѣца, когато азъ едва щомъ съмъ дошълъ отъ село въ училището? Страшно ме хвана ядъ! И безъ много да му мисля, поехъ дѣската и подъ думитѣ на Евфориона написахъ: